

متن پرسش

با سلام و احترام: استاد گرامی آیا برداشتی که من از این قسمت دعای ندبه دارم مورد تایید است؟ در بخشی از این دعا که از روایات معتبر گرفته شده است «و احل له کن مسجده ما حل له...» معنای ظاهری این عبارت مشخص و نیاز به اشاره آن واقعه تاریخی نیست. آیا می توان گفت که در مفهوم باطنی این عبارت، منظور از مسجد، «سجده» بعنوان عالی ترین مرتبه عبادی و حلقه اتصال کوتاه بنده به خالق است. و هرچند در این حلقه کسی راه ندارد و یک ارتباط دوسویه است، با این حال علی (ع) اجازه ورود به رابطه ربانی و عرفانی خدا و رسولش (ص) را پیدا کرده بود؟ ادامه عبارت ناظر به این است که پس از این «اختصاص ورود»، راه نفوذ علم و حکمت پیامبر (ص)، امیرالمومنین علیه السلام هستند. از تلفیق این دو عبارت، آیا نمی توان گفت که «سجده» بعنوان برترین عمل عبادی راه رسیدن به آن علم و حکمتی است که «یقذفه الله فی قلب من یشاء»...

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در این که در روایات بخصوص در حدیث معراج داریم که بالاترین قرب بنده به خداوند در سجده محقق می شود؛ حرفی نیست. آنچه فرمودید توجه ذوقی خوبی می باشد که البته به گفته شهید مطهری عزیز این نوع احوالات مربوط به خود فرد است و نباید مبنای فکر و معرفتی دیگر افراد قرار گیرد. موفق باشید